

[Socialministeren.]

men det er en risiko, man må tage med i et samfund, der gerne vil have en høj social standard.

Med hensyn til det andet i spørgsmålet nævnte tilfælde kan jeg oplyse, at der i forsorsloven er hjemmel for at yde hjælp til betaling af kontingent. Hjælp efter forsorsloven må kun undtagelsesvis ydes som naturlydelse, og hjælpen skal også, hvis der er tale om kontant hjælp til bestemte formål, normalt ydes som et kontant beløb, der udbetales til den, der skal have hjælpen. Man må gennem ydelsen af hjælp opbygge modtagerens evne til at administrere. I langt de fleste tilfælde bliver hjælp anvendt til det, den er ydet til, og man må også her tage en risiko for, at hjælpen anvendes forkert. Det ville ikke være rigtigt at lade socialkontorerne administrere hjælpen, når man ikke på forhånd kan gå ud fra, at hjælpen ikke vil blive anvendt til det formål, den er givet til.

De lokale sociale myndigheder må inden for de almindelige retningslinier, der er givet, administrere lovgivningen efter et fornuftigt skøn. Det er et ansvar, de efter min mening lever op til, og jeg finder ikke, at der på grund af, at der kan indtræffe situationer som dem, der er beskrevet i spørgsmålet, er tilstrækkeligt grundlag for at pålægge de sociale udvalg at administrere reglerne på anden måde end hidtil.

Af *Glistrup* (FP) til finansministeren (10. september 1974):

„Hvor mange titusinde med kort arbejdstid skønnes at være på det offentlige lønninger ud over de 736.531, der omtales i

ministerens svar 1. august 1974 til det politisk-økonomiske udvalg?“

(Spm. nr. 419).

Begrundelse.

Så vidt jeg har forstået, baseres det offentlige personalestatistikker på kutymer eller instrukser om, at medarbejdere med kort arbejdstid — hyppigt vist 20 timers ugentlig beskæftigelse eller mindre — ikke medtages. Ministeren bedes derfor i sit svar nærmere redegøre for, hvorvidt dette er korrekt, og hvor mange der er omfattet af denne kategori, samt hvorvidt selve denne regel fører til en ophobning af antallet af ansatte med en arbejdstid på netop grænsetimetallet (sandsynligvis 20 timer).

Finansminister *Anders Andersens* svar (20. september 1974):

I svar af 1. august 1974 på spørgsmål 223 fra det politisk-økonomiske udvalg blev som ønsket givet en oversigt over beskæftigelsen i det offentlige på grundlag af det materiale, som Danmarks Statistik indhentede ved beskæftigelsesundersøgelsen pr. 24. april 1974. Hovedtallene fra denne foreløbige opgørelse er rekapituleret i tabel 1.

Som det fremgår af tabellen, omfatter de i spørgsmålet omtalte antal 736.531 såvel heltidsbeskæftigede som deltidsbeskæftigede. Som det er nærmere beskrevet i fodnoten, er opgørelsen baseret på en meget vid afgrænsning af, hvilke beskæftigelsessteder der medregnes. Der skal endvidere erindres om, at opgørelsen er udført på grundlag af en stikprøvetælling og ikke på grundlag af det offentlige lønningerlister. Tallet er således behæftet med en del usikkerhed.

Tabel 1. Offentlig beskæftigelse ifølge beskæftigelsesundersøgelsen pr. 24. april 1974 (foreløbig opgørelse).

	Tjenesteydelser ¹⁾	Virksomheder m. v. ²⁾	I alt
Hel- og deltidsbeskæftigede	581.448	155.083	736.531
Korrektion for deltidsbeskæftigelse ³⁾	93.426	10.344	103.770
Arbejdsstyrken omregnet til fuldtidsbeskæftigede	488.022	144.739	632.761

1) Omfatter alle personer, der er beskæftiget ved produktion af tjenesteydelser, der arts-mæssigt klassificeres som offentlige, uanset ejerforhold, d. v. s. at f. eks. praktiserende læger, fagforeninger og højskoler er medregnet (Danmarks Statistiks erhvervskode 810-830).

2) Bortset fra personer henført til kolonne 1 er medregnet alle personer med beskæftigelse i staten, kommunerne, alle koncessionerede selskaber, alle selvejende institutioner, uanset erhverv, d. v. s. at afgrænsningen omfatter alle traditionelle „offentlige virksomheder“ (f. eks. DSB og P & T) samt en række andre, f. eks. sparekasser.

3) Deltidsbeskæftigelse er forudsat at svare til halv heltidsbeskæftigelse.